

Arrest

nr. 101 392 van 22 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN REGEMORTER, die loco advocaat S. SHAH verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, S. A., verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben. U bent Sunni moslim en Cheema van etnische origine. U bent geboren in het dorp Wan Tehsil Samrial in het district Sialkot in de provincie Punjab, waar u ook steeds woonde in Pakistan. Het laatste jaar voor uw vertrek naar Europa verbleef u in de stad Karachi en van daaruit verliet u ook het land.

U bent niet gehuwd en heeft geen kinderen.

U bent alleen naar België gekomen. Uw familie verblijft op dit moment naar alle waarschijnlijkheid nog in uw geboortedorp in Punjab.

U hebt Pakistan ontvlucht omwille van een interpersoonlijk conflict met de familie van N. (S.) M., een christenmeisje uit uw dorp waarop u verliefd werd en waarmee u een geheime relatie had.

In het voorjaar van 2010, bijna twee jaar voor uw vertrek uit Pakistan, werd u verliefd op N. (u noemde haar S.) M., een meisje uit een christenfamilie uit uw dorp WanTehsil Samrial. Jullie hadden gedurende bijna één jaar een geheime relatie en wilden in de toekomst graag met elkaar trouwen. Omwille van jullie verschillende religieuze achtergrond (u bent moslim en zij was christen) gingen jullie beide families echter niet akkoord met deze relatie. Uw familie stelde u verschillende andere meisjes voor als huwelijkskandidates, maar u weigerde telkens, u wilde alleen met N. (S.) huwen. Op 12 augustus 2010 werd uw vriendin 's nachts vermoord door haar broer Q.. Hij was op de hoogte gekomen van jullie geheime liefdesrelatie via een vriend, die in dezelfde straat woonde en die u het huis van haar familie had zien binnen gaan. De avond voordien had u haar nog gezien en had ze u gezegd dat ze bezorgd was omdat haar broer het was te weten gekomen dat jullie een relatie hadden en wilden trouwen, en dat hij haar had bedreigd en geslagen. De volgende dag vroeg in de ochtend kwam u op de hoogte van wat er gebeurd was. U realiseerde zich meteen ook het gevaar voor uw eigen leven en ontvluchtte uw dorp, naar het huis van uw oom langs moeders zijde. Na de moord vluchtte ook haar broer Q. weg uit het dorp en diende Ns.' (S.) vader een klacht in tegen zijn zoon. Ongeveer drie maanden na deze klacht werd er op de rechtbank een overeenkomst bereikt tussen de vader van N. (S.) en zijn zoon Q. en de rechtbank accepteerde de vrijlating van Q. op borg. Q. hield zich nog een tijd schuil, maar keerde daarna terug naar jullie dorp. Vanaf dat moment begon hij uw familie te bedreigen. Hij vroeg hen naar u, vuurde willekeurig schoten af voor jullie huis en dreigde ermee u te zullen vermoorden als hij u zou vinden. U woonde op dat moment nog bij uw oom, maar besloot dan uit vrees voor uw leven om naar Karachi te vluchten. U kon daar terecht bij enkele familieleden. U bleef daar ongeveer één jaar. Ongeveer drie maanden voor uw vertrek uit Pakistan, kreeg u in Karachi telefoon van Q.. Hij was op de één of andere manier uw nummer te weten gekomen en hij bedreigde u opnieuw. U besprak de problemen met uw vader en op zijn aanraden besloot u dan het land te verlaten om uw leven in veiligheid te brengen. U ontvluchtte Pakistan op 27/12/2011 vanuit Karachi. U verbleef 2 dagen in Dubai en vloog dan verder rechtstreeks naar België. U kwam in België aan op 29/12/2011 en vroeg de daaropvolgende dag asiel aan.

Bij een huidige terugkeer naar Pakistan vreest u vervolging en bedreiging vanwege de familie van N. (S.) M., op wie u verliefd was en die werd vermoord door haar broer Q.. U vreest hierbij voor uw leven.

Ter ondersteuning van uw identiteit en asielrelaas legt u volgende documenten voor: een kopie van uw identiteitskaart, een FIR (proces verbaal): aanklacht van de vader van het meisje tegen zijn zoon Q., een gerechtsdocument over de bemiddeling/overeenkomst die gesloten werd tussen vader en zoon, een gerechtsdocument over de vrijlating op borg van de zoon Q., 2 aanvraagdocumenten gericht aan de politie met de vraag voor bescherming en veiligheid en een kopie van een krantenartikel, verschenen in de krant Nawa-i Waqt over de moord op N. (S.) M. door haar broer Q..

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stelt het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toegekend worden. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

De door u afgelegde verklaringen laten niet toe enig geloof te hechten aan de door u ingeroepen problemen omwille van uw liefdesrelatie met N. (door u genaamd S.). Uw verklaringen hierover zijn op verschillende punten immers vaag, weinig doorleefd, incoherent, weinig overtuigend en weinig logisch, zodat de waarachtigheid en de geloofwaardigheid van het verhaal dat u vertelt op fundamentele wijze in twijfel getrokken wordt.

In eerste instantie zijn er uw verklaringen over uw vriendin N. (S.) M., over haar persoonlijk en over jullie relatie en jullie ontmoetingen. Deze verklaringen kom op verschillende punten vaag, vreemd, weinig logisch en weinig aannemelijk over, wat dan meteen ook ernstige vragen stelt bij het feit of u werkelijk een relatie heeft gehad met dit meisje.

Wanneer u gevraagd wordt wanneer jullie elkaar voor de eerste keer ontmoetten, of u dat in de tijd kan situeren, dan stelt u dat dit ergens in het jaar 2010 moet geweest zijn en dat jullie een relatie hadden voor één jaar (CGVS, p. 10). Als u dan gevraagd wordt hier iets specifiek te zijn, dan verklaart u het niet exact te weten, maar dat u denkt in het begin van het jaar, misschien in de tweede maand (CGVS, p. 10). Hier kan al meteen een markante incoherentie opgemerkt worden tussen wat u hier verklaart en wat u even verder verklaart, wanneer er gevraagd wordt naar het moment waarop uw vriendin N. (S.) werd vermoord door haar broer. Op deze laatste vraag antwoordt u immers dat zij werd vermoord op 12 augustus 2010 (CGVS, p. 13). Dit zou betekenen dat zij werd vermoord ongeveer 6 maanden na de eerste keer dat u haar ontmoette en deze verklaring is dan ook in strijd met uw

eerdere verklaring dat jullie gedurende één jaar een relatie hadden. Dergelijke markante incoherentie in uw verklaringen ondermijnt al meteen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van wat u vertelt.

Vervolgens zijn er dan uw verklaringen over jullie ontmoetingen. Wanneer u gevraagd wordt waar jullie elkaar ontmoetten, wanneer en hoe dit dan meestal concreet in zijn werk ging, dan vertelt u dat u haar de eerste keer ontmoette voor haar huis en ook daarna ontmoetten jullie elkaar meestal bij haar thuis (CGVS, p. 10). Haar zussen gingen naar school overdag en er was dan meestal niemand thuis, soms als zij ging winkelen in de stad dan ontmoetten jullie elkaar daar ook wel eens (CGVS, p. 10). Als u dan gevraagd wordt hoe u haar huis dan binnen ging, dan stelt u dat ze u belde als er niemand thuis was en dat u dan gewoon het huis binnen ging langs de voordeur aan de straatkant, dat ging gemakkelijk want er was immers niemand thuis (CGVS, p. 11). U voegt daaraan toe dat op het moment dat u echt verliefd op haar was dat u haar elke dag of minstens om de twee dagen wel voor even zag (CGVS, p. 11). Hier komt het eerder vreemd en weinig logisch over dat jullie elkaar telkens opnieuw gedurende maanden ontmoetten bij uw vriendin thuis, terwijl dit net de meest risicovolle plek was voor jullie beide, in rekening gebracht met haar vrees voor haar familie die niet akkoord zou gaan met jullie relatie. U verklaart dat jullie vanaf het moment van jullie eerste ontmoeting elkaar in het geheim begonnen te zien, maar jullie zouden elkaar op straat hebben gezien, in de stad en meestal gewoon bij haar thuis (CGVS, p. 10-11). Bovendien zou u haar huis telkens gewoon zijn binnengegaan via de voordeur aan de straatkant, zodat iedereen dit dan ook gewoon kon zien (CGVS, p. 11). Dergelijke verklaringen komen weinig aannemelijk en weinig plausibel over. Redelijkerwijze zou hier toch van jullie verwacht worden dat jullie opmerkzamer en voorzichtiger zouden zijn en dat jullie meer zouden opletten waar jullie elkaar ontmoeten. Ns' vader en broer hadden immers op eender welke dag of op eender welk moment onverwacht kunnen thuis komen. Het feit dat u hier eigenlijk nooit over lijkt nagedacht te hebben en al helemaal geen rekening mee blijkt te hebben gehouden, trekt de geloofwaardigheid van wat u hier vertelt op ernstige wijze in twijfel.

Verder kan ook opgemerkt worden dat u eigenlijk ook slechts weinig kan vertellen over uw vriendin N. (S.) persoonlijk. Wanneer u gevraagd wordt wat u in haar aantrok, wat het juist was in haar waar u verliefd op geworden was, dan blijft uw antwoord eerder oppervlakkig en weinig persoonlijk. U verklaart dat ze een goed meisje was, dat ze een goed karakter had, dat ze mooi en aantrekkelijk was en dat u haar al lang kende want dat ze in hetzelfde dorp woonde (CGVS, p. 10). Als u dan gevraagd wordt iets over haar persoonlijk te vertellen, over haar persoonlijkheid en haar karakter, wat voor iemand zij is, dat kan u alleen maar zeggen dat ze heel 'nice' was en dat u verder niet weet wat te vertellen over haar persoonlijkheid, van karakter was ze heel goed zegt u (CGVS, p. 10). Dergelijke verklaringen komen zeer vaag en oppervlakkig over. Het gaat hier immers om het meisje op wie u verklaart echt verliefd te zijn geweest, met wie u verklaart gedurende één jaar een geheime relatie te hebben gehad waarbij jullie elkaar zo goed als dagelijks zagen, het meisje voor wie u uw religie en de mening van uw familie wilde opzij zetten, voor wie u alles wilde opgeven (CGVS, p. 10-11). Met deze context in het achterhoofd zou dan toch van u verwacht worden dat u iets meer persoonlijk over haar zou kunnen vertellen dan dat ze 'nice' is, een aantrekkelijk voorkomen heeft en goed is van karakter. Dergelijke verklaringen ondermijnen opnieuw uw geloofwaardigheid. Ook over haar religie, haar geloof in het Christendom en hoe zij en haar familie dit concreet praktiseerden en beleefden blijven uw verklaringen eerder aan de oppervlakte en weinig specifiek. Op de vraag of zij en haar familie praktiserend christen waren en of u daar wat meer over kan vertellen, kan u alleen maar antwoorden dat u denkt dat ze niet heel strikt waren, dat ze soms naar de kerk gingen maar niet heel frequent (CGVS, p. 12). U zou haar nooit meer specifieke vragen hebben gesteld over haar religie want u was verliefd op haar en u dacht daar niet aan (CGVS, p. 12). Ook zij zou u nooit meer specifieke dingen gevraagd hebben over Islam, uw religie en geloof. Ze wist dat u moslim was en ze kende uw cultuur en tradities en waarden, ze wist over koran en hoe jullie bidden, dus ze zou er verder nooit iets over gevraagd hebben (CGVS, p. 13). Jullie zouden daar nooit over gesproken hebben over jullie religies (CGVS, p. 13). Dergelijke verklaringen komen toch eerder vreemd en weinig logisch over aangezien jullie verschillende religies juist het kernprobleem waren van het feit dat jullie geen gewone openlijke relatie met elkaar konden hebben. Logischerwijze zou hier dan toch van jullie verwacht worden dat jullie daar juist wel over zouden praten met elkaar en dat jullie elkaar toch wel wat vragen zouden stellen over elkaars persoonlijke beleving van jullie verschillende religies of de optie van een eventuele bekering te overwegen en te bespreken om jullie samenzijn mogelijk te maken.

In tweede instantie zijn er uw verklaringen over wat er dan gebeurde op het moment dat N.s' (S.) familie op de hoogte kwam van jullie relatie. Ook hier kunnen op verschillende punten heel wat vreemde, weinig logische, weinig aannemelijke en incoherente elementen opgemerkt worden, wat opnieuw de geloofwaardigheid van wat u vertelt ernstig in vraag stelt.

Wanneer u gevraagd wordt wie er juist op de hoogte was van jullie relatie, tegen wie u en uw vriendin hierover spraken, dan stelt u dat N. (S.) er met haar zussen, vriendinnen en ook met haar

neven en nichten over sprak en dat ook een paar vrienden van u ervan op de hoogte waren (CGVS, p. 11). Hier kan toch opgemerkt worden dat het enigszins vreemd overkomt dat uw vriendin er met nagenoeg iedereen in haar omgeving openlijk over zou gesproken hebben, terwijl zij u vertelde zo bang te zijn voor de reactie van haar familie op jullie relatie, dat ze zo bang was dat haar vader en broer het niet zouden aanvaarden. Als ze hier werkelijk zo bang voor was dan zou toch eerder verwacht worden dat ze het net niet aan zoveel mensen zou vertellen. Het enige antwoord dat u hierop kan geven is dat haar zussen het wisten want dat u naar hun huis ging en ook soms geschenken kocht voor hen en dat het normaal is dat vriendinnen dergelijke dingen met elkaar delen en dat zij er bovendien vertrouwen in had dat al deze mensen het niet zouden doorzeggen aan anderen (CGVS, p. 12).

Vervolgens vertelt u dat uw vriendin vermoord werd in de nacht van 12 augustus 2010 door haar broer Q. (CGVS, p. 13). Als u dan gevraagd wordt door wie u hiervan op de hoogte werd gesteld, dan stelt u dat u deze informatie kreeg van de dorpelingen (CGVS, p. 14). Welke dorpelingen dit precies waren daar heeft u echter geen idee van, u ontmoette hen niet, maar het waren uw vrienden en u had voortdurend contact met hen en zij gaven u het nieuws (CGVS, p. 14). Ook hier komt het vreemd en weinig aannemelijk over dat u niet iets meer concrete duiding kan geven over de mensen van wie u dit -voor u toch zeer ingrijpende nieuws- vernomen hebt.

Verder wordt u dan gevraagd wat er gebeurde met Q., uw vriendin's broer, na de moord, of hij werd gearresteerd door de politie en wanneer. Opnieuw blijft uw antwoord hier zeer vaag. U stelt dat u het niet exact weet of dat hij werd gearresteerd of dat hij zich verstopte (CGVS, p. 14). Vervolgens stelt u dat hij zou weggelopen zijn nadat hij zijn zus vermoord had, maar u heeft geen idee naar waar, u weet niet waar hij zich verstopte (CGVS, p. 14). Hier komt het opnieuw vreemd en weinig doorleefd over dat u zo weinig concrete duiding kan geven over het verder verloop van het incident waarbij uw vriendin vermoord werd. Ook al verklaart u dat u op dat moment uw dorp ook al ontvlucht was (CGVS, p. 14), toch kan hier dan nog redelijkerwijze van u verwacht worden dat u bij uw familie of andere mensen van het dorp zou geïnformeerd hebben naar wat er gebeurde met de moordenaar van uw vriendin, toch zeker of dat hij gearresteerd werd of niet na de moord. Het feit dat u hier eerder vaag over blijft, wekt eerder een indruk van desinteresse in een toch wel voor u zeer ingrijpend feit.

In derde instantie kan de bemerking gemaakt worden dat jullie nooit met jullie beide families zouden hebben samen gezeten om hier degelijk over te praten. Op de vraag of er ooit een concrete poging is geweest tot oplossing of bemiddeling tussen jullie families, antwoordt u van niet (CGVS, p. 13). Als u dan gevraagd wordt waarom niet, dan geeft u het eerder ontwijkende antwoord dat het was omdat haar moeder al dood was en alleen haar zussen het wisten en haar vader en broer niet, en toen deze laatsten het te weten kwamen dan werd ze vermoord, en uw familie zou het niet gewild hebben (CGVS, p. 13). Jullie hebben blijkbaar dus zelfs nooit de moeite gedaan om tot een poging tot bemiddeling te komen tussen jullie beide families en dat komt hier wel vreemd en weinig logisch over aangezien u verklaart dat jullie echt wel het concrete plan hadden elkaar te huwen.

Ten vierde zijn er de documenten die u neerlegt om uw asielrelaas te ondersteunen en te bevestigen.

De kopie van uw identiteitskaart die u voorlegt bevestigt enkel uw Pakistaanse identiteit, dewelke hier niet ter discussie staat. Bovendien kan hierbij nog wel opgemerkt worden dat u slechts een kopie van uw identiteitsbewijs kan voorleggen en dat u als verklaring voor het ontbreken van het origineel alleen maar kan zeggen dat dit nog in Pakistan zou zijn en dat u geen contact heeft met uw familie dus dat u het niet kan opvragen (CGVS, p. 3-4). De overige documenten die u voorlegt heeft u dan wel kunnen laten opsturen door uw advocaat (CGVS, p. 3-4). U kan echter niet echt een afdoende verklaring geven voor het feit waarom u geen contact meer heeft met uw familie in Pakistan. U stelt dat ze u waarschijnlijk niet kunnen bereiken want ze hebben u nog niet gecontacteerd (CGVS, p. 4). U heeft een nieuw nummer nu want u verloor uw vroegere SIM kaart en u zou hen dat nieuwe nummer nog niet hebben doorgegeven (CGVS, p. 4). Op de vraag waarom niet kan u alleen maar ontwijkend en eerder niets zeggend antwoorden dat dat is omdat u geen contact meer heeft met hen sinds dat u uw nieuwe nummer hebt (CGVS, p. 4). Op de vraag waarom u dan uw originele identiteitskaart niet zelf meebracht vanuit Pakistan, kan u enkel zeggen dat ze niet meebracht omdat u ze niet nodig had. Dergelijke verklaringen komen vaag, weinig doorleefd en weinig geloofwaardig over.

In verband met de overige documenten die u voorlegt dient te worden opgemerkt dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een geloofwaardig en coherent asielrelaas, en uit voorgaande argumentatie blijkt dit hier duidelijk niet het geval. Bovendien kan hierbij nog de zeer markante opmerking gemaakt worden dat in geen enkel van de documenten die u voorlegt, over de rechtszaak die er zou zijn geweest na de moord op uw vriendin, melding wordt gemaakt van wat er -volgens uw verklaringen- werkelijk gebeurd is, van wat er werkelijk aan de basis lag van de moord op N. (S.) door haar broer Q.. U verklaart zelf dat uw naam of de werkelijke omstandigheden van de moord in geen enkel van deze documenten vermeld staan (CGVS, p. 16). Alle gerechtsdocumenten die u voorlegt zouden opgesteld zijn op basis van de FIR (proces verbaal) die de dag van de moord door de politie werd opgesteld en daar zou gewoon in vermeld worden dat N. (S.) M. vermoord werd door haar

broer Q. omwille van een dispuut tussen broer en zus dat geëscaleerd was, dat de broer uit woede zijn zus zou vermoord hebben (CGVS, p. 15). Als u dan gevraagd wordt waarom er nergens melding wordt gemaakt van de werkelijke omstandigheden en de juiste aanleiding van de moord, dan stelt u dat het was omdat de familie het niet wilde bekend maken omdat ze zich schaamden, omdat het in de krant zou komen en dan zou iedereen het weten (CGVS, p. 15). Dit antwoord houdt echter niet veel steek aangezien u voordien verklaarde dat na een tijdje zo goed als het volledige dorp reeds op de hoogte was van jullie relatie (CGVS, p. 11). Het enige wat u hierop kan zeggen is dat het daarvoor allemaal geruchten en roddels waren en dat de mensen nog niet zeker waren (CGVS, p. 15). Wanneer u dan gevraagd wordt over welk dispuut er dan wordt gesproken in de gerechtsdocumenten en in het krantenartikel dat u voorlegt, dan blijft u echter zeer vaag. U stelt dat het er niet exact in staat, dat ze de feiten proberen te verbergen, dat er gewoon staat dat er harde woorden waren en dat de broer werd uitgedaagd en dat hij zijn zus vermoordde (CGVS, p. 15). Dergelijke verklaringen komen allemaal zeer vaag, weinig logisch en weinig aannemelijk over. Met deze documenten bewijst u op geen enkele manier dat deze zaak, de moord op het meisje N. (S.) M. door haar broer Q., ook maar iets met u persoonlijk te maken heeft. Volledigheidshalve kan hierbij ook nog opgemerkt worden dat de kopie van de FIR die u voorlegt niet afgestempeld is, men kan aannemen dat die dan ook geen enkele bewijswaarde heeft zonder deze stempel. Verder legt u eveneens van het krantenartikel, dat over deze zaak zou zijn verschenen in de Nawa-i Waqt daily newspaper, slechts een kopie voor, waarbij de datum er dan ook nog eens met de hand bijgeschreven staat (CGVS, p. 17). Ook in dit artikel verklaart u dat de werkelijke reden/aanleiding voor de moord op N. (S.) niet vermeld wordt (CGVS, p. 17). Op de vraag waar het originele krantenartikel dan is en waarom u dat hier niet kan voorleggen, kan u alleen maar antwoorden dat het een oude zaak is en het dus moeilijk is het origineel te krijgen, uw advocaat zou op de één of andere manier deze kopie bemachtigd hebben (CGVS, p. 5).

Hieraan dient te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Pakistaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Pakistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Pakistaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Pakistaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Pakistaanse asielzoeker.

Een volgende opmerking gaat kort over de reisweg die u verklaart te hebben afgelegd van Pakistan naar België. Wanneer u gevraagd wordt van welke plek in Pakistan u vertrokken bent naar Europa, stelt u dat dit was vanuit Karachi en dat u vandaar naar Dubai bent gevlogen (CGVS, p. 18). Op het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde u echter dat u vertrok vanuit Lahore (zie verklaring DVZ, p. 4, nr. 35, in administratief dossier). Dergelijke incoherentie in uw verklaringen ondermijnt bijkomend uw algehele geloofwaardigheid. Verder wordt u dan gevraagd met welke documenten u de reis aflegde en of u die documenten onderweg diende te tonen. U verklaart met valse documenten te hebben gereisd, een rode paspoort en een kaart (CGVS, p. 19). U heeft echter helemaal geen idee welke naam er op de paspoort stond, want de smokkelaar had alle documenten, hij hield ze bij en toonde ze onderweg (CGVS, p. 19). Als u dan gevraagd wordt of u uw eigen identiteitsdocumenten niet moest tonen voor het instappen op het vliegtuig in Karachi en Dubai dan stelt u van niet, jullie zouden met drie gereisd hebben en de smokkelaar zou alle drie de documenten gewoon op hetzelfde moment getoond hebben (CGVS, p. 19). Dergelijke verklaring komt bijzonder weinig plausibel over. Het feit dat u op een luchthaven als die van Dubai voor het instappen in het vliegtuig niet zelf uw identiteitskaart of paspoort zou moeten tonen is absoluut niet aannemelijk en dergelijke bewering ondermijnt opnieuw op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid.

Tot slot kan ook nog opgemerkt worden dat het zeer vreemd over komt dat u verklaart dat na bijna één jaar de broer van uw vriendin plotseling uw telefoonnummer in Karachi zou achterhaald hebben (CGVS, p. 17-18). Wanneer u gevraagd wordt hoe hij u had gevonden in Karachi, stelt u dat hij niet wist waar u was maar dat hij wel uw telefoonnummer had gevonden, hoe daar heeft u helemaal geen idee van (CGVS, p. 18). Hij zou geweten hebben dat u vertrokken was en ook dat u nu in België was (CGVS, p. 18). Dergelijke verklaring komt eerder absurd over, want hoe kon hij op het moment dat hij met u belde toen u nog in Karachi was al weten dat u naar België zou komen, dat u van plan was dat te doen. Verder kan hierbij ook opgemerkt worden dat het vreemd en eerder onlogisch is binnen de context van voorgaande gebeurtenissen dat hij één jaar na de moord op zijn zus nog steeds op zoek zou zijn naar u. Met de moord op zijn zus heeft hij immers de beschadigde eer van zijn familie hersteld. Er kwam een rechtszaak van maar die eindigde met een minnelijke schikking en een bemiddeling en vergeving tussen vader en zoon, waarbij er ook nergens sprake was van de oorspronkelijke gebeurtenissen en aanleiding voor de moord, dus er was geen schande voor de familie. Het zou dan ook zeer onlogisch en weinig waarschijnlijk zijn dat de broer van uw vriendin na één jaar opnieuw naar u zou komen zoeken om u te vermoorden om zo de hele zaak terug overhoop te halen, misschien opnieuw in de gevangenis

te belanden en dan wel een schande toe te brengen aan zijn familie. In het licht van deze context en deze situatie komen uw verklaringen hier dan ook weinig geloofwaardig over.

Bovendien kan ook nog de bemerking gemaakt worden dat u zelf nooit een klacht of aangifte heeft ingediend tegen de broer van uw vriendin bij de politie of de Pakistaanse autoriteiten (CGVS, p. 15). U stelt dat uw advocaat had gezegd dat het niet nodig was omdat haar vader al een aanklacht had ingediend (CGVS, p. 15), maar hier komt het toch vreemd over dat u het niet deed aangezien u toch ook zeer nauw bij haar betrokken was, uw wilde immers met haar huwen.

De cumulatie van al voorgaande vage, incoherente, weinig overtuigende, weinig logische en weinig plausibele elementen in uw verklaringen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van wat u vertelt. Op basis van deze verklaringen wordt dan ook geoordeeld door het CGVS dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus volgens de Conventie van Genève, noch voor het subsidiaire beschermingsstatuut. Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven kan u zich bij terugkeer naar Pakistan gewoon terug vestigen in uw geboorteregio in Punjab of in Karachi, waar u ook familie blijkt te hebben die u kan opvangen. Bovendien kan hierbij ook opgemerkt worden dat u een gezonde jongeman bent die tien jaar onderwijs heeft genoten en is er dus geen reden waarom u zich niet zou kunnen hervestigen in grote steden zoals Karachi, Lahore, Rawalpindi of Islamabad in Pakistan. Iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen toont immers niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Pakistan. Vanuit het kader van een asioldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Pakistan in de weg staat.

Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, artikel 1, A (2) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekers asielrelaas berust op zijn vrees voor vervolging en bedreiging vanwege de familie van N. M., op wie hij verliefd was en die werd vermoord door haar broer Q..

Terecht besloot de bestreden beslissing dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden relatie tussen verzoeker en N.M..

Zo zijn verzoekers verklaringen over zijn ontmoetingen met N.M. niet geloofwaardig. Verzoeker verklaarde immers dat zij elkaar meestal bij haar thuis ontmoetten. Verzoeker verklaarde dat hij, als er niemand anders thuis was, gewoon het huis binnen ging langs de voordeur aan de straatkant, en dat wanneer hij echt verliefd op haar was, hij haar elke dag of minstens om de twee dagen wel even zag. Ook zouden zij elkaar op straat hebben gezien, in de stad maar meestal gewoon bij haar thuis. Gelet op de vrees voor de familie van N.M. kan in redelijkheid niet worden aangenomen dat indien de feiten op waarheid berusten zij elkaar op publieke plaatsen zoals de stad of de straat zouden ontmoet hebben en al in het geheel niet bij N.M. thuis waar de burens verzoeker het huis zagen betreden en waar de kans dat er iemand van N.M.'s familie onverwacht thuis zou komen bovendien bijzonder groot was. De verklaringen van verzoeker dienaangaande zijn dan ook weinig plausibel.

Ook zijn verzoekers verklaringen over N.M. bijzonder vaag en oppervlakkig. Gevraagd naar wat hem in haar aantrok beperkt verzoeker zich tot de verklaring dat ze een goed meisje was, dat ze een goed karakter had, dat ze mooi en aantrekkelijk was en dat hij haar al lang kende want dat ze in hetzelfde dorp woonde. Over haar persoonlijkheid kan hij enkel zeggen dat ze heel 'nice' was en van karakter heel goed. Bovendien kan verzoeker amper iets meer zeggen over haar christelijke geloofsbeleving dan dat de familie niet heel strikt was, dat ze soms naar de kerk gingen maar niet heel frequent. Verzoeker voegt er nog aan toe dat ze nooit zouden gesproken hebben over hun respectieve religies. Dat verzoeker amper duiding geven over de persoon met wie hij bijna gedurende één jaar een relatie had en die hij bovendien bijna dagelijks zou gezien hebben ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Met betrekking tot hun respectieve religies klemt verzoekers gebrekkige kennis des te meer nu hun verschillende religies juist het kernprobleem waren van het feit dat zij geen relatie met elkaar konden hebben. Terecht besloot de bestreden beslissing dienaangaande dat dat er van verzoeker en zijn vriendin logischerwijze toch mocht verwacht worden dat zij daarover met elkaar zouden praten, minstens elkaar zouden bevragen met het oog op een eventuele bekering. Dat verzoeker, zoals hij betoogt in zijn verzoekschrift, weinig details kon geven omdat de relatie geheim was overtuigt dan ook allerminst.

Ten slotte kan worden vastgesteld dat verzoeker tal van documenten neerlegt in verband met moord op N.M. doch dat geen enkel van deze documenten melding maakt van de feiten zoals ze door verzoeker werden voorgesteld. Zowel de gerechtsdocumenten als het krantenartikel vermelden dat N. M. vermoord werd door haar broer Q. omwille van een dispuut tussen broer en zus dat geëscaleerd was en dat de broer uit woede zijn zus zou vermoord hebben. Nergens wordt ook maar vermeld dat de oorzaak zou hebben gelegen in een verboden relatie die de eer van de familie aantastte en al evenmin wordt ook maar ergens verzoekers naam geciteerd. Met deze documenten bewijst verzoeker dan ook op geen enkele manier dat deze zaak, de moord op het meisje N. M. door haar broer Q., ook maar iets met hem persoonlijk te maken heeft. De bestreden beslissing stelde volledigheidshalve ook nog vast dat de kopie van de FIR die verzoeker voorlegt niet afgestempeld is zodat men kan aannemen dat deze dan ook geen enkele bewijswaarde heeft zonder deze stempel. Ten slotte legt verzoeker van het krantenartikel, dat over deze zaak zou zijn verschenen in de *Nawa-i Waqt daily newspaper*, slechts een kopie voor, waarbij de datum er dan ook nog eens met de hand bijgeschreven staat. Verzoekers verklaring dienaangaande dat het een oude zaak is en het dus moeilijk is het origineel te krijgen overtuigt te dezen niet. Hoe dan ook, nog daargelaten dat kopieën weinig bewijswaarde hebben omdat ze makkelijk manipuleerbaar zijn is een artikel in een krant een bewijs dat dit gepubliceerd werd maar geenszins een bewijs dat de erin vermelde feiten overeenstemmen met de werkelijkheid. Een krantenartikel is immers geen officieel document en bijgevolg niet voldoende om de geloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen.

Het ongeloofwaardig karakter van de voorgehouden 'geheime' ontmoetingen van verzoeker en N.M., de vaststelling dat verzoeker ondanks een intense relatie (ze ontmoetten elkaar immers dagelijks, minstens om de twee dagen) weinig kan meedelen over de persoonlijkheid van N.M. noch over haar godsdienstbeleving in samenhang met het ontbreken van ieder begin van bewijs van de aangehaalde feiten maakt dat aan verzoekers asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Om voor subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen, moet de verzoekende partij het bestaan van zwaarwegende gronden voor een reëel risico op ernstige schade aantonen in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift echter na ook maar enig element aan te brengen omwille waarvan hij in aanmerking zou kunnen komen voor een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4 van de vreemdelingenwet.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker dan ook niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) bepaalde de bestreden beslissing: *'Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.'* Dit motief wordt door verzoeker niet weerlegd zodat dit onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER